

nemovitost prodati dobrovolnou dražbou, ale též ve způsobu provedení dražby, to jest o dražebních podmínkách, které tvoří podstatnou součást dohody o dobrovolné dražbě, a musí tedy účastníky býti smluveny a soudu předloženy. Nelze-li dosíci úplného souhlasu o dražebních podmínkách, nezbyvá žalobci, než aby si pravoplatným rozsudkem na zrušení spoluvlastnictví podle § 843 obč. zák. zjednal podklad pro návrh, na veřejnou soudní dražbu společné nemovitosti podle § 352 ex. ř., ježto jen exekučnímu řízení jest vyhrazeno určení dražebních podmínek soudem. Tuto dražbu jest však provést podle předpisů § 352 ex. ř. a §§ 272—280 nesp. pat., z nichž plyne, že právě přezkum a stanovení dražebních podmínek jest podstatnou částí přípravy a provedení dražby a proto přísluší soudu, jenž dražbu provádí, tedy při provádění dražby podle § 352 ex. ř. soudu exekučnímu podle zásad řízení nesporného, avšak pořad práva pro určení dražební podmínky jest vyloučen (srov. rozhodnutí čí. 5165, 5381, 6869, 7391 sb. n. s.).

Čís. 14543.

Námítky zkrácení nad polovici ceny nelze se dovolávat v řízení o úpravě pachtovného podle vládního nařízení čí. 164/33 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. září 1935, R I 824/35.)

V řízení o úpravě pachtovného zahájeném k návrhu pachtýřů podle § 7 vládního nařízení čí. 164/33 sb. z. a n. namítl propachtovatel, že úprava pachtovného, kdyby byla provedena, by proň znamenala zkrácení přes polovici ceny. Nižší soudy uznaly podle návrhu.

Nejvyšší soud, nevyhověv dovolacímu rekursu, uvedl v otázce námítky zkrácení přes polovinu ceny v

d ů v o d e c h :

Námítka zkrácení nad polovici ceny obecné nemá místa v řízení o úpravu pachtovného, neboť vládní nařízení čí. 164/33 přesně určuje, do jaké míry má býti pachtovné sníženo, takže tímto speciálním předpisem je při úpravě pachtovného vyloučena platnost předpisu § 934 obč. zákona.

Čís. 14544.

K výkladu § 20 čí. 3 zák. čí. 320/19 Sb. z. a n.

Ustanovení čl. III čí. 3 zákona ze dne 1. dubna 1921 čí. 161 Sb. z. a n. platí i pro obor jurisdikční normy. O žádosti manžela bydlícího v t. zv. historických zemích za rozluhu dobrovolně rozvedeného manželství podle § 15 rozl. zákona proti manželé bydlícímu na území práva slovenského rozhoduje krajský soud bydliště žadatelova.

(Rozh. ze dne 19. září 1935, Nd I 401/35.)

V záporném kompetenčním konfliktu mezi krajským soudem v P. (Čechy) a krajským soudem v U. (Podkarpatská Rus) rozhodl nejvyšší soud, že k rozhodnutí žádosti Blaženy K., bydlící v P. (Čechy) za rozlukou dobrovolně rozvedeného manželství podle § 15 rozl. zák. s Josefem K., bydlícím v U. (Podkarpatská Rus) je podle § 20 čís. 3 poslední věta rozluk. zákona příslušný krajský soud v P. (Čechy).

Důvody:

Blažena K., bydlící v P. (Čechy), vznesla u krajského soudu v P. (tamže) žádost za rozlukou svého dobrovolně rozvedeného manželství s Josefem K., bydlícím v U., pro nepřekonatelný odpor podle § 15 zák. čís. 320/19 sb. z. a n. Protože této žádosti nepředcházela spor o rozvod, platí tu ustanovení § 20 čís. 3 zák. čís. 320/19 sb. z. a n., podle něhož jest místně příslušným k rozhodnutí především sborový soud, v jehož obvodu má svůj obecný soud manžel, proti kterému žádost za rozlukou směřuje; nemá-li však tento manžel svého obecného soudu v tuzemsku, jest příslušným sborový soud, v jehož obvodu má žadatel svůj obecný soud. Krajský soud v P., vycházející z názoru, že ustanovení § 20 zák. čís. 320/19 sb. z. a n. platí pro celou oblast Československé republiky, prohlásil se za nepříslušná a postoupil spisy krajskému soudu v U. Avšak ani krajský soud v U. neuznal svou příslušnost, poukávajíc na to, že na území Podkarpatské Rusi platí ve věcech manželských dosud zák. čl. XXXI:1894, který nezná ani t. zv. dobrovolný rozvod, ani jeho přeměnu na rozlukou. Že pro země Slovenskou a Podkarpatoruskou neplatí předpis § 20 čís. 3 zák. čís. 320/19 sb. z. a n. o soudní příslušnosti k rozhodnutí o žádostech za rozlukou ve smyslu § 15 téhož zákona, plyne jasně z ustanovení § 30 tohoto zákona, podle něhož se na Slovensko vztahují ustanovení §§ 1 až 12 a § 25, pokud se týká zrušení § 25 zák. čl. XXXI:1894, a dále z úvahy, že v zemích Slovenské a Podkarpatoruské zůstaly v platnosti zejména předpisy §§ 75 a 107 zák. čl. XXXI:1894 o právu manželském, jež stanoví, že manželství může býti rozloučeno nebo rozvedeno jen soudcovským rozsudkem, nikoli tedy pouhým usnesením v řízení nesporném, a že každý z rozvedených manželů, trval-li rozvod od stolu a lože 2 léta od právní moci rozsudku, může žádati, aby soudce změnil rozsudek rozvádějící od stolu a lože v rozsudek na rozlukou. Krajský soud v U. tedy nepochybil, neuznal-li v tomto případě svou příslušnost opřenou o předpis, který na jeho území neplatí, třebaž v jeho obvodě má svůj obecný soud manžel, proti němuž žádost za rozlukou směřuje. Avšak nelze míti za to, že by se srovnávalo s duchem zákona čís. 320/19 sb. z. a n., aby žadatelka byla vůbec zbavena možnosti domáhati se rozluky podle § 15 téhož zákona pouhou skutečností, že její rozvedený manžel přesídlil ne sice do cizozemska, ale přece do území, kde § 20 rozl. zák. neplatí. Východisko tu poskytuje ustanovení poslední věty § 20 čís. 3 rozl. zák., že v případě, nemá-li manžel, proti kterému žádost za rozlukou směřuje, svého obecného soudu v tuzemsku, jest příslušným sborový soud, v jehož obvodu má žadatel svůj obecný soud. Pokud se v § 20 čís. 3 rozl. zák. mluví o »tuzemsku«, jest tím rozuměti — právě tak, jako jest podle čl. III čís. 3 a čl. VII čís. 2 i) zákona ze dne

1. dubna 1921 čís. 161 sb. z. a n. ustanoveno pro obor civilního řádu soudního — ono území Československé republiky, v němž platí zákonný předpis § 20 rozl. zák., neboť tu jde o předpis upravující příslušnost řádných soudů, jenž by patřil vlastně systematicky do jurisdikční normy, k čemuž se podotýká, že původní ustanovení čl. X uzov. zák. k j. n. o pojmu »tuzemská« zůstalo zřejmě jen nedopatřením zákonodárcovým v zákoně ze dne 1. dubna 1921 čís. 161 sb. z. a n. nepovšimnuto, že však jest je i pro obor jurisdikční normy vyložiti podle ustanovení čl. III čís. 3 zákona čís. 161/21 sb. z. a n. Odpůrce žadatelčin nemá svůj obecný soud v území, ve kterém platí § 20 zák. čís. 320/10 sb. z. a n., pročež jest místně příslušným sborový soud, v jehož obvodu má svůj obecný soud žadatelka, t. j. krajský soud v P.

Čís. 14545.

Jde o koupi úhrnkem, nebyly-li při prodeji inventáře ujednány počet a cena jednotlivých předmětů.

Pojem hospodářského inventáře.

(Rozh. ze dne 19. září 1935, Rv I 2277/33.)

Žalovaní koupili od žalobců s nemovitostí i živý a mrtvý inventář za obnos 93.000 Kč tak »jak stojí a leží«, aniž byly věci a zvířata počítány, měřeny a váženy. Proti žalobě na zaplacení jeho ceny namítli žalovaní, že soupis inventáře ani mrtvý inventář nebyl jim dodán a že dodaný inventář byl vadný.

Soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í a n e j v y š š í s o u d z těchto d ů v o d ů: Jde o koupi úhrnkem, nedošlo-li k určitému ujednání v počtu a ceně jednotlivých předmětů inventáře. Pouhé prohlížení nebo odhadování jednotlivých předmětů takové ujednání nahraditi nemůže. Výtka, že názor prvního soudu o koupi úhrnkem podle § 930 obč. zák. není správný proto, že nešlo o věci sourodé, není oprávněna, ježto pod pojmem hospodářského inventáře živého či mrtvého jest rozuměti určitý soubor hospodářského zařízení k vedení hospodářství nutného, který nepřestává býti inventářem proto, že snad ta neb ona věc scházela. Též zásady dlužno užití i při převzetí inventáře živého i zásob úhrnkem. Soud první stolice použil tudíž správně ustanovení § 930 obč. zák., § 1049 obč. zák., pokud šlo o to, že v inventáři scházely jednotlivé předměty nebo že předměty ty vykazovaly vady, když nebylo tvrzeno, že cena úhrnkem předaných věcí klesla pod polovici.

Čís. 14546.

»Jměním« podle čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s. jsou i soukromé dopisy.

(Rozh. ze dne 19. září 1935, Rv I 2501/33.)

Žalobkyním byla odevzdána pozůstalost po zemřelém jejich otci Emerichu S-ovi jako zákonným dědičkám. Tvrdí, že žalovaná měla